

Пожирач людей

КУПИТИ

Венді Дарлінг думала, що знає правду про зраду. Думала, що розуміє, хто її вороги, а хто — союзники. Вона помилялася. Коли Капітан Гак і Крокодил знаходять її, весь світ починає тріщати по швах — і це лише початок правди, що повільно і невідворотно відкривається: роками готувалась кривава змова. І єдині, хто може допомогти Венді вижити — саме ці двоє. «Пожирач людей» — це темне романтичне фентезі для дорослих, що бере знайому казку і вивертає її навиворіт. Без жодних дитячих ілюзій — лише пристрасть, небезпека та вибори, за які доведеться платити страшну ціну.

Розділ 1

Гак

Я мешкаю на Семи островах вже дуже давно — мабуть, довше, ніж наважився б поррахувати. І все ж минуло безліч років відтоді, як я востаннє ступав на острів, відомий як Безмежжя.

В острівній групі Безмежжя розташований між Краєм насолод і Темнозем'ям, а на півночі від нього — Неверленд.

Щодо самого острова, то у нього завжди були труднощі із самовизначенням. Він прагне здаватися поважним і могутнім, однак насправді ледве відповідає власним же очікуванням.

За всі роки моєї відсутності, він, схоже, остаточно здався, поступившись своїм найнижчим проявам.

Повітря смердить кіптявою й сечею, і сама енергія якась неправильна.

Мене настільки поглинула війна з Пітером Пенном, що я майже перестав звертати увагу на те, як змінювалися Сім островів.

— Агов? — гукає управителька доків і зиркає на мене знизу. Брови у неї тонкі й вигнуті дугами над широко розплющеними очима, ніби вона весь час насторожі. Кілька дірок у її твідовому піджаку зашиті криваво-червоною ниткою — ймовірно, щоб пасувало до яскраво-рудого волосся. Аромат, що витає навколо неї, нагадує палену шавлію та пряний чай.

— Перепрошую? — озиваюся я, бо вже не певен, на чому зупинилася розмова.

— Як надовго? — повторює вона, розгорнувши журнал та тримаючи над сторінкою ручку.

Я озираюся на свій корабель, пришвартований трохи далі вздовж причалу. Моя молодша сестра Черрі та кілька членів екіпажу залишилися на борту. Я попросив її стерегти наш єдиний дім, але правду кажучи, мене більше хвилює, аби з сестрою нічого не трапилось на березі, бо в морі їй безпечніше.

— Тиждень. Для початку, — відповідаю я.

— Гаразд. — На сусідньому причалі двоє чоловіків починають кричати, потім хтось вихоплює пістоль, лунає постріл. Начальниця доків навіть не зводить очей - просто вносить нотатки у реєстр.

— Що сталося з цим місцем? — бурмочу я собі під ніс.

Жінка знову зиркає на мене з-під свого рудого чуба.

— Хочеш почути правду чи мою думку?

— А є різниця?

— Монархія, — відказує вона, гучно закриваючи журнал. — Її затягли у свої тенета малум вермес.

Жінка спльовує на потріскані дошки причалу.

Малум вермес. Злостиві паразити. У Безмежжі ніколи не любили називати відьом відьмами. Мабуть, тому, що монархія країни виросла саме з відьомської крові, і мешканцям тепер доводиться перекручувати власну історію, аби мати кращий вигляд і переконувати й себе в цьому.

З усіх островів архіпелагу, саме Безмежжя найдужче обростає забобонами щодо зла. Востаннє, коли я тут був, вони розвішували над вікнами пакуночки з чортополохом, просоченим молоком, сподіваючись відігнати вермесів.

— Злостиві паразити, кажеш? То це твоя думка, чи правда?

— Га? — Її брови ледь помітно зсуваються над очима.

— Твоя думка чи правда?

Вона знизує плечима й облизує кінчик ручки язиком, щоби знову зволожити чорнило.

— Це буде сотня фронгів за тиждень.

— Сотня! Та ти, мабуть, глузуєш!

— Не подобається, пливи на інший острів.

— Чорт забирай. — Я риюся в кишені камзола і витягаю потрібну суму.

— За сотню монет ці доки мають бути вимощені золотом.

Вона зневажливо пирхає і бере гроші.

— Королеві про це розкажи.

Я відповів натягнутою усмішкою:

— Обов'язково скористаюсь порадою за нагоди.

Хтось кличе її на ім'я, і вона хутко зникає, бурмочучи щось про оксамитових денді.

Я зиркаю на свій оксамитовий сюртук і раптом починаю сумніватись, чи варто було його вдягати. Це вишуканий оксамит із Зимокраю, який обійшовся мені дорожче, ніж хотілося б зізнатися. Він мав демонструвати всім мою респектабельність та незмінні гарні манери.

Мій батько втовкмачував мені ці ідеї ще змалку — ми завжди маємо мати вигляд кращий та вишуканіший за інших.

Але це працює лише тоді, коли є кого вражати. А тут мій одяг радше волає: «Агов, я легка здобич для грабунку».

Буркнувши, я смикаю за лацкани, щоб розправити камзол, і рушаю вздовж причалу.

Гавань №3 призначена для мандрівників, тож народ тут тиняється без поспіху, а багато хто вже добряче накидався.

Я просуваюсь ближче до серця міста — Південного Авіса. Авіс прилягає просто до зовнішнього муру замку Безмежжя, і з певного ракурсу можна побачити численні вежі, що випинаються над лінією горизонту. Проте з наближенням сутінок стає занадто темно і занадто хмарно, аби щось розгледіти. Та й не заради монархії я сюди прибув.

Смі підтвердила, що востаннє Венді бачили у в'язниці Безмежжя, Високій Вежі, що на східному краю Авіса, де кам'янисте узбережжя й солоні морські хвилі перетворюють усе довкола на практично непридатний для життя край. З огляду на те, як багато років минуло, відколи Пітер Пен кинув Венді в Безмежжі, я дуже сумніваюсь, що вона й досі тут. Ніхто не здатен вижити у Вежі так довго.

Та це наводить на думку: якщо вона вже не ув'язнена, чому ж не надіслала звістки? Чому не повернулася до Неверленду?

Не певен, що готовий знати відповіді. Можливо, краще поки що ці питання відкласти. Однак мені потрібна деяка інформація, перш ніж щось планувати.

На головній вулиці, що тягнеться від доків, стоїть какофонія кінських копит, криків хлопчиків-газетярів та горлатих вигуків вуличних торговців,

які розхвалюють свій товар. У повітрі змішалися запахи смаженого арахісу й кінського лайна.

Арахіс одразу ж пробуджує в мені спогад про нього, мого залятого ворога, і я намагаюся якнайшвидше втекти від джерела цього аромату.

Повз мене гуркоче карета, і я чекаю на розі, поки вона не відкотиться далі. Дорога тут розгалужується в трьох напрямках. Мені потрібна Друга вулиця — та, що веде вгору, до району, відомого як Апгілл. Там має бути чимало кімнат для ночівлі, а в тавернах — повно п'яниць-пліткарів.

Щойно підйом закінчується і дорога вирівнюється, я помічаю вивіску, що звисає над входом до трактиру «Королівська масть». Угорі вручну намальоване червоне серце і тернисті лози, що обвивають витончений напис. У середині яблуку ніде впасти. Сміх, буйні веселощі, випивка й розгул наповнюють задимлену залу. Ніхто навіть не зважає на мене. Я пробираюся до стики, де мене зустрічає вдвічі молодша за мене жінка, в жакеті з високим коміром і червоним серцем, нашитим на грудях.

— Вітаю, — трохи розсіяно каже вона. Через її плече перекинутий рушник, а під пахвою - порожня таця. — Що бажаєте?

— Кімнату, якщо є вільна.

— Звісно. — Вона відставляє тацю і витягає масивний фоліант із закладкою посередині. Реєстраційний журнал гостей і кімнат. — Ваше ім'я, сер?

— Капітан Джеймс Гак.

Вона записує моє ім'я, потім дістає важкий залізний ключ і простягає мені.

— Кімната в задній частині будівлі. Номер одинадцять, сер. Вечерю подаємо о пів на сьому. Сьогодні ви вже запізнилися, але, якщо ви голодний, я можу приготувати для вас холодну закуску. Тушковану оленину. До речі, я Мілз. Я і кухар, і управитель трактиру.

— Радий знайомству. Я не проти почекати до завтрашньої вечері, але дякую за турботу.

Якийсь чоловік гукає її по імені, і вона роздратовано зітхає.

— Якщо це все...?

— Так, дякую.

Бічні двері таверни виводять мене в провулок і потім до заднього двору, подалі від жвавої та галасливої вулиці. Я знаходжу кімнату номер одинадцять, повертаю ключ у замку і чую глухе клацання засуву.

Двері риплять, коли я штовхаю їх уперед. Тут тісніше, ніж у моїй кімнаті вдома, і зненацька на мене накочує перша хвиля туги.

Я не можу повернутися додому.

У мене й дому немає, окрім мого корабля.

Пітер Пен подбав, аби я це запам'ятав.

У кімнаті три вікна — два спереду і одне на західній стороні, що виходить до крихітного саду. Ліжко двоспальне, зі збитим матрацом і потертою ковдрою. Воно затиснуте між двома тумбочками, на кожній з яких стоїть по лампі.

З крана у вбиральні капає вода.

Під одним з вікон я відсуваю хиткий дерев'яний стілець з-за круглого столу й сідаю. Тепер, коли я нарешті відпочиваю, відчуваю в ногах відлуння океанських хвиль.

Я відкидаюся на спинку стільця, заплющую очі й глибоко вдихаю.

А раптом я не знайду Венді Дарлінг?

Що як вона не хоче, щоб її знайшли?

Або ще гірше — що, як він знайде її першим?

Неможливо. Я залишив його непритомним у Неверленді і отримав чималу фору.

Крокодил просто не зміг би мене випередити.

Може, він взагалі не прийде.

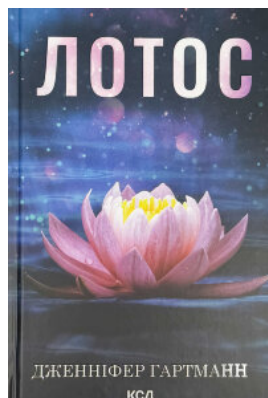
Може, я більше ніколи його не побачу.

Від цієї думки всередині все стискається.

Рекомендована література

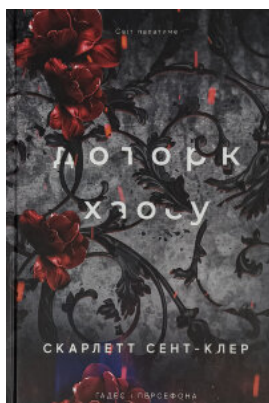
Остання гостя на весіллі

Лотос

Ідени. Індіґо Рідж. Книга 1

Доторк хаосу. Гадес і Персефона. Книга 7

Маєток Вімбрел. Книга 1. Хранителька зачарованих кімнат

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ